

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на А. О. К. срещу Заповед за задържане с рег. №4332зз-1006/31.12.2023 г., издадена от В. И. Х. – мл. автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ (О „ПП“) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с правно основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР.

С жалбата се моли за отмяна на процесната заповед, като неправилна и незаконосъобразна, поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, несъобразяване с целта на закона, както и нарушение и противоречие с материалната норма на чл.5, т.2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС).

Процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и по същество пледира за отмяна на атакувана заповед като се преповтарят основанията посочени и в жалбата. Претендират се направени разноски, включително адвокатско възнаграждение.

За органа издал атакуваната заповед, в съдебно заседание се явява представител, който оспорва жалбата.

От фактическа страна, относимите към спора обстоятелства, се установяват от събраните по делото доказателства:

Спрямо жалбоподателя е била издадена Заповед за задържане, изведена с №4332зз-1006/31.12.2023 г. от младши автоконтрольор В. И. Х. при О „ПП“ – СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР „за извършено престъпление (управление на МПС след употреба на алкохол) 2,61 ‰. В нея е посочено, че лицето е задържано в 10:29 часа на 31.12.2023 г. Същата е връчена надлежно срещу разписка на жалбоподателя и е налице подпис срещу задържано лице. Заедно със Заповедта е изготвен и протокол за обиск на лице, като са иззети и описани вещите. Жалбоподателят е посочил, че няма възражения и подписал разписката под протокола. На жалбоподателя му е била предоставена и декларация за правата на задържаното лице срещу подпис, връчена му на 31.12.2023 г. в 10:30 часа. Същият е посочил, че не желае адвокатска защита по негов избор и за негова сметка или служебен по Закона за правната помощ.

Видно от Заповед №513з-6269/16.08.2018 г. на директора на СДВР младши инспектор В. И. Х. е преназначен на длъжност младши автоконтрольор I степен в 05 група „Ескорт и пилотиране“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към О „ПП“ при СДВР. Установява се от удостоверение рег. №513р-11666/30.01.2024 г. на началник 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“ при СДВР, че съгласно Заповед №513з-6269/16.08.2018 г. на директора на СДВР младши инспектор В. И. Х. е назначен на длъжност младши автоконтрольор I степен в 05 група „Ескорт и пилотиране“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към О „ПП“ при СДВР, която длъжност изпълнява и към

момента.

Било образувано досъдебно производство (ДП) №2268/2023 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр. пр. №1968/2024 г. на 31.12.2023 г. по реда на чл.212, ал.2 от НПК за престъпление по чл.343б, ал.1 от НК. От приложените материалите по ДП се установява, че жалбоподателя А. О. К. е бил спрян, докато управлява лек автомобил марка „Волво“, модел „480 С“, с ДК №*****, в гр. София на ул. „Източна тангента“, който се движел с посока от бул. „Ботевградско шосе“ към бул. „Летоструй“, за извършване на проверка на 31.12.2023 г. около 10:30 часа от служители на О „ПП“-СДВР, сред които и В. Х.. При тестване на водача с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“, същото било отчело резултат от 2,61 на хиляда концентрация на алкохол в издишания въздух. На жалбоподателя били съставени съответните документи, сред които акт за установяване на административно нарушение, талон за медицинско изследване, заповеди за принудителни административни мерки. Също така били съставени докладна записка по случая от мл. автоконтрольор В. Х., протокол за оглед на местопроизшествие. Водачът бил придружен от полицейски служители до УМБАЛ „Св. Анна“, където дал кръвна проба за провеждане на химическо изследване за алкохол.

Установява се от протокол за химическо изследване №6/02.01.2024 г., че в изпратените за изследване проби кръв, взети от А. О. К. не се е доказал етилов алкохол.

С Постановление от 16.01.2024 г. на прокурор при СРП наказателното производство по ДП №2268/2023 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр. пр. №1968/2024 г. по описа на СРП е прекратено.

При така установена фактическа обстановка, настоящият съдебен състав стига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално **допустима**, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорване, като разгледана по същество е **основателна**, поради следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган по смисъла на чл.57, ал.1 от ЗМВР, съгласно правомощията му, заложили в разпоредбата на чл.72, ал.1 от ЗМВР. Издадена е в предвидената в чл.74, ал.1 от ЗМВР писмена форма и има изискуемото по чл.74, ал.2 от ЗМВР съдържание. Посочено е и правното основание за издаването □, а именно по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, която норма предвижда: „за което има данни, че е извършило престъпление“. Посочени са фактическите и правни основания за задържането на жалбоподателя в оспорваната заповед: „за извършено престъпление (управление на МПС след употреба на алкохол) 2, 61 ‰“.

Но следва да се посочи, че полицейското задържане не може да е произволно, то следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигане на законовата цел.

Като в тази насока е Решение №9425/2016 г. на ВАС по админ. д. №3914/2015 г. Издадената заповед по ЗМВР задължително следва да е обоснована с конкретни факти, които да сочат връзка между задържания и конкретното извършено правонарушение, както и задържането му да е съобразено с целта на закона.

Като тази ПАМ е с превантивна функция. В случая е налице нарушение на чл.5 от ЕКЗПЧОС. В първата точка на чл.5 от ЕКЗПЧОС са изброени хипотезите, при които ограничаването на личната свобода е допустимо, като изброяването е изчерпателно и поради това следва да се тълкува ограничително. Разпоредбата на чл.5, т.1 от ЕКЗПЧОС изисква на първо място задържането да е законосъобразно, което включва условието да бъде спазен редът, посочен в националния закон, като такъв ред е разписан в ЗМВР, а именно чл.72 и сл. от същия. Като в процесния случай са били налице осъществявани действия по разследване по подозрение за извършено престъпление след задържането на К. с процесната заповед. Но не е спазено изискването на чл.5, т.1, б. „с“ от ЕКЗПЧОС, а именно: „с цел да се осигури явяване пред компетентния съгласно закона орган, по обосновано подозрение за извършено престъпление, или когато задържането обосновано може да се смята за необходимо, за да се попречи на лицето да извърши престъпление или да се укрие, след като е извършило престъпление“. Такива индиции по преписката липсват. Незабавно след проверката на жалбоподателя от полицейските органи същият е бил задържан, като липсват данни, че същият е нямало да се яви пред компетентен орган, респективно, че целта на задържането е, за да се попречи на същия да се укрие или да извърши друго престъпление. По делото се установи, че проверката на жалбоподателя е протекла със съдействие на същия и са липсвали каквито й да било индиции, че същия ще се укрие или ще извърши престъпление. Нещо повече след като е дал кръвна проба и същата е била изследвана се е установило и че липсват данни да е извършил престъпление, което е довело и до прекратяване на наказателното производство, което е било водено. Поради което при задържането следва да бъде съобразено дали е налице обективна необходимост от прилагане на такава принудителна административна мярка (ПАМ). Като тази ПАМ е с превантивна функция, а именно цели да се попречи на конкретното лице да извършва престъпления и да се укрива. Касае се необходимост от мярка за намаляване на интензитета от опасностите, които крие едно лице, което в процесния случай не е налице.

Като в случая задържането на жалбоподателя с атакуваната полицейска заповед не допринася за постигане на целите, посочени в закона и съставлява необоснован акт на неоснователна принуда върху жалбоподателя чрез лишаването му от свобода, което противоречи на същността и предназначението на принудителните административни мерки, каквито са заповедите за задържане.

Предвид което оспорената заповед макар и издадена от компетентен орган

в кръга на службата му, не е съобразена с предпоставките, посочени в чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, които се установи, че не са налице, както и с целите предвидени в ЗМВР, а именно ограничението и последиците да са пропорционални на засегнатото право на свобода и сигурност, което е залегнало в разпоредбите на чл.6, ал.1 от АПК и чл.107 ЗМВР, а и същата се явява несъобразена с чл.5, т.1, б. „с“ от ЕКЗПЧОС, поради което се явява незаконосъобразна. Предвид което и жалбата се явява основателна и следва да бъде уважена, а атакуваната заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на производството претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски (държавна такса и адвокатски хонорар) се явява основателна. Предвид обаче липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът на присъдени разноски за адвокатско възнаграждение следва да бъде редуциран до минималния, съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г., а именно от 400 (четиристотин лева) лева.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: